

KARIN
SMIRNOFF

Milénium 07
inspirováno sérií
Stiega Larssona

DÍVKA V
ORLÍCH
SPÁRECH

≡ KNIHA ZLIN

Dívka v orlích spárech

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Karin Smirnoff
Dívka v orlích spárech – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Karin Smirnoff
Dívka v orlích spárech

KARIN
SMIRNOFF

Přeložila Lucie Olešová

DÍVKÁ V
ORLÍCH
SPÁRECH

≡ KNIHA ZLIN

Znovu však vidí
zvedat se z moře
zelenou zemi
jak v začátku věků.
Nad proudy vod
orel poletuje,
který ze skal rád
po rybách slídí.

Vědmína píseň
Edda

Překlad Ladislav Heger, Argo 2004

1

UKLÍZEČ SE PODÍVÁ na hodinky. Od okamžiku, kdy do jámy pro návnadu uložil kusy masa, se první orlice objeví za čtyřicet jedna vteřin.

Nikdy ji nevidí přilétat. Někdy sedí na nedalekém stromě. Jindy plachtí tisíce metrů nad ním. Orlí zrak je dvěstěkrát ostřejší než lidský a orel svou kořist dokáže spatřit ze vzdálenosti několika kilometrů. Uklízeč sedí nenápadně v úkrytu asi padesát metrů daleko a návnadu pozoruje dalekohledem.

Sídlo na deset. *Orlí hnízdo*. Láska, kterou k dravcům cítí, není láska otcovská. Vždyť co on o takovém citu ví? Přesto jsou orli skoro jako jeho děti.

Myslí na ně, když usíná. Jakmile se probudí. Myslí na ně při všech běžných činnostech, třeba když seká dřevo, když vaří nebo rozdělává oheň. Už se spáрили? Přežijou mláďata? Dokážou najít dostatek potravy? Zvládnou zimu? Ano. S jeho pomocí a s dostatkem hrabošů zimu zvládnou.

Promne si oči. Slunce je už vysoko a hřeje do zad. Letos na podzim možná naposledy. Uklízeči to nevadí. Jeho dům stojí v opuštěném koutu světa. I když, dům, to je silné slovo. Je to srub, prázdný od doby, kdy začátkem šedesátých let

odešli z lesa poslední dělníci a celá oblast byla označena za rezervaci.

Místní krajina je zvlněná a nepravidelně posetá pralesy, tůněmi, mokřady a skalami. Nevede tudy žádná pořádná silnice. Kromě zvířecích stezek je sem tam vidět jenom pozůstatek staré lesní cesty, která pomalu zarůstá. Dá se sem dostat jedině pěšky nebo na čtyřkolce, ale to by člověk musel nejdřív znát cestu.

K nejbližší silnici je to odsud dobrých deset kilometrů. On se pohybuje v okruhu několika kilometrů okolo srubu. Ze začátku si různá místa označoval větvemi, aby se neztratil. Teď už má svůj potok, kde loví ryby, svoje polomy, kde sbírá dřevo, a svoje palouky, kde chytá ptáky a drobná zvířata.

Jeho srub je jeho svatyně. Jediné moderní vybavení uvnitř je diesellový agregát, který Uklízeč používá k nabíjení mobilního telefonu. Tady není nikým. Je mužem beze jména, bez minulosti, bez budoucnosti. Prostě jenom existuje. Žije ze dne na den. Chodí brzy spát. Budí se za svítání. Dělá to, co musí, a neřeší, jestli to je správné, nebo špatné.

Ve stěnách srubu jsou vyrytá desetiletí. A jména. Vzkazy budoucím generacím od jiných osamělých mužů. Olof Persson 1881. Lars Persson 1890. Sven-Erik Eskola 1910. A tak dále. Jenže osamělost je relativní pojem. Někdy uplynou celé měsíce, aniž by Uklízeč promluvil s kýmkoli jiným než se sebou, s ptáky, se stromy, nebo dokonce i s kameny. Přesto se cítí méně osamělý než kdy dřív. Jako by se vracel do dětství. Den za dnem se čím dál víc podobá tomu chlapci, který kdysi utekl do lesa. Chlapci, který na jaře bez hnutí pozoruje tokání tetřívků a učí se od nich, jak to na světě chodí. Sledu-

je, jak se liška stará o dospívající mláďata, jak mravenci společně budují mraveniště nebo jak se kůrovec prokousává dřevem smrku.

Chlapec má otce. Urostlého hromotluka, jehož paže dosáhnou všude. Ten chlapec má matku. S tou už nikdo nepočítá. Ten chlapec má bratra. Utíkej, řekne bratr, když otec přijde domů, a chlapec prchne do lesů.

Chytí ještěrku. Když ještěrce odpadne ocas, popadne ji znovu. Vytáhne nůž z pouzdra, odřízne hlavu od těla a všechno utichne. Chlapec je ztělesněné ticho.

Položí ještěrku na kámen. Opře se o kmen smrku a otře čepel o kalhoty. Přejede si ostrím po nehtu. Ostří je svoboda. Tu mu nikdo nesebere.

Přilétá další orel. Mladý samec, ještě nedospělý. Pírka na bříse mu dosud nezbělala, pařáty nezežloutly. Nejspíš loňské mládě. Stárí nanejvýš dva roky, poznamená si Uklízeč do zápisníku. Je to nezvyklé, ale občas se stává, že mládě zůstane na místě, kde se vylíhlo, a neodletí na jih, píše dál. Může mít nějakou vadu nebo chorobu. Otazník. Sledovat. Vykřičník.

Orlice je zaneprázdněná a nevšimne si, že mladý samec, který okolo masa ze začátku jenom kroužil, se začíná snášet. V návnadě zbývají převážně kosti. Orlice mu dovolí dosednout. Oba trhají a tahají, až šlachy popraskají a sklouznou jim do krku jako špagety.

Vrcholný okamžik dne za několik málo minut skončí. Uklízeč sbalí zápisník a termosku do batohu. Batoh si přehodí přes rameno a vyškrábe se z úkrytu. Pravá noha ho už zase neposlouchá. Musí ji natočit správným směrem. Domů ho vede zvířecí pěšina. Břízy, olše a vrby jívy už shodily listí.

Muž si natrhá hrst brusinek a zašklebí se, jsou hořkosladké. Hořkosladký je i zápach zbytků masa uloženého v plastovém kbelíku s víkem. Je sice dobře ukrytý pod stromem, ale stejně, měl do návnady hodit rovnou všechno. Jenže on to nedokáže. Ten krátký čas s orly je pro něj vším. To pro orly Uklízeč dýchá, jí, spí, kálí. Zítra se sem zase vrátí. Vtom mu zazvoní mobil. Jeho číslo má jeden jediný člověk. On sám volá jednomu jedinému člověku.

„Jo,“ řekne. „Dobře. Zítra dopoledne. Fajn.“

Ráno je chladnější než obvykle. Uklízeč přiloží další polena a ohřeje si ruce o hrnek s kávou. Jestli má být na silnici včas, musí brzy vyrazit. Cestou se může ledacos přihodit. Třeba se mu pokazí čtyřkolka. Nebo bude příliš podmáčená půda.

Ty kilometry k místu, kde má ukrytou čtyřkolku, ujde pěšky. Je to veskrze bezpečnostní opatření. Kdyby čtyřkolku někdo přece jenom náhodou našel, nedokáže si ji spojit se srubem ani s ním.

Při chůzi napíná zrak a hledá mořské orly. Jedno hnízdo tímto směrem leží, ale žádní ptáci vidět nejsou. Škoda. Hned by měl lepší pocit. Ne že by se snad bál, ale stejně. Mořský orel je znamení. Dobré znamení.

Dorazí na místo, smete ze stroje jehličí, položí batoh do boxu před sebou a vyrazí k místu srazu.

Půda drží, všechno jde podle plánu. Je tam dokonce o deset minut dřív, takže ještě chvíli počká v úkrytu nedaleko silnice. Potom přijede k závoře a otočí čtyřkolku do protisměru.

Auto tam už stojí. Zásilku vždycky přiváží jeden a ten samý člověk. Uklízeč ho zná jako Dodavatele. Dodavatel ho

zná jako Uklízeče. Jinak o sobě nic nevědí. Říkají si jenom to nejnnutnější.

„Kdo ti dává rozkazy?“ zeptá se Uklízeč.

Odpověď ho uklidní. Čím kratší řetěz, tím méně článků.

Tentokrát žádal o nějaké zásoby. Lahev whisky a něco málo čerstvých potravin. A jako obvykle denní tisk. Všechno uloží do boxu a vrátí se k autu.

Dodavatel vytáhne ze zadního sedadla tělo.

Žena, to Uklízeč nevidá často. Ruce má svázané za zády, na hlavě pytel. Mumlavé zvuky značí, že má zalepená ústa. Dobře. Aspoň ho neumluví k smrti.

„Dělej si s ní, co chceš,“ řekne Dodavatel. „Máš volný ruce.“

Může s ní dělat, co chce, pokud odvede svoji práci.

Ti, kteří mu takhle přijdou do cesty, si svůj osud zaslouží. Potud je jeho svědomí čisté. Uklízeč nevraždí pro zábavu, není psychopat, i když okolní svět by nejspíš byl toho názoru, že zabíjí, protože chce.

Mají spolu dohodu. Dokud oni plní svoji část, on plní tu svou.

„Co provedla?“ zeptá se Uklízeč nečekaně. Možná proto, že to je žena. Možná proto, že Dodavatel je první člověk, s kterým po dlouhé době mluví.

„Jako vždycky,“ odpoví Dodavatel. „Víc nevím,“ dodá a Uklízeč mu věří.

Posadí se na čtyřkolku a Dodavatel mu pomůže uložit tělo před něj. Tělo zní líp než žena.

„Ještě ji přivaž,“ řekne. „Že jo, kotě. Nechceme přece, abys nám spadla.“

Zvedne ruku na pozdrav a rozjede se ke srubu.

Když maskuje čtyřkolku, tělo stojí přivázané u stromu. Není potichu. Slabě kňučí, trochu jako nemocná kočka. Nemocné kočky je třeba utratit. Pořád žádní mořští orli v dohledu.

„Tak půjdeme,“ řekne Uklízeč a začne tělo postrkovat před sebou. Zjistí, že tělo není v tak dobré kondici jako on. Poslední úsek mu musí šlapat na paty, aby vůbec šlo.

Do srubu těla nikdy nevodí. Tohle je výjimka. Strčí do těla, to spadne na postel a Uklízeč se posadí na židli.

„Nejdřív zábava, potom práce, může být?“ zeptá se. „A taky trochu přitopím, co říkáš? Máme tady chladno.“

Kočka zakňučí. Jemu se postaví. Ženská je přece jenom ženská.

Stáhne z těla kalhoty a kalhotky. Pohled na to, co se pod svršky ukrývá, ho vždycky potěší. Tohle tělo je docela mladé. Možná pětadvacet. Nanejvýš čtyřicet. Věk nehraje roli.

Nejdřív na to chce jít pomalu, vychutnat si ten pohled, ale nadrženosť vítězí nad trpělivostí. Odtrhne kus potravinové fólie, kdo ví, čím vším je ta ženská prolezlá, párkrát si fólii ovine kolem tvrdého údu a tělo srovná tak, aby leželo v ideální pozici na soulož.

„Můžeš tady ve srubu pár dní zůstat, užijeme si to,“ řekne a šátrá po těle jako paník na táboře pořádaném církví před konfirmací. Ještě ho ani nestihl strčit dovnitř, když se udělá.

Když se mu dech zklidní a chtíč ochabne, všimne si, že se tělo pomočilo.

Pomočilo mu postel, čímž je rozhodnuto.

„Konec radovánek,“ prohlásí Uklízeč, zapne si kalhoty a připraví tělo k odchodu.

Tělo skoro nemůže chodit, omdlívá. Uklízeč ho proto neodvede tak daleko, jak plánoval. Podruhé za tento den tělo přiváže ke stromu a uvolní šňůru na látkovém pytlíku, ve kterém uchovává zbraň.

Podívá se na svůj krásný nástroj. Našroubuje tlumič a uchopí pistoli oběma rukama, jako by se chtěl pomodlit za odpuštění za to, co právě hodlá udělat.

Mňau. Teď už se micinka nebude trápit.

UŽ VÍC NEŽ HODINU sedí v promrzlém autě a čekají na znamení, že dům je prázdný.

Auto stojí zaparkované kousek za odbočkou dolů k řece. Při pohledu od domu ho zakrývá stodola, oni ale mají přehled o každém, kdo přijíždí a odjíždí. Nejdřív přijela ta ženská, dítě měla vzadu, a teď se už objevil i on.

Tady v tom autě nesedí poprvé.

Kdykoliv se po neúspěšné číhané rozjedou zpátky do města, Svala si oddechne, i když ji vždycky vysadí kus před Gasskasem a ona musí domů pěšky. Domů za MámouMärtou. Domů za zmizelou MámouMärtou do Tetřeví ulice, kam se teď dočasně nastěhovala babička.

Babička je celkem fajn. Dělá věci, které MámyMärty nedělávají. Babička vaří, uklízí a pořád něco štěbetá. Je to rutina. Mámamärta sice občas zmizí a vrátí se až po několika dnech, bez jediného slova o tom, kde vlastně byla, ale tentokrát je to jiné. Brzo to bude měsíc, co si přehodila přes rameno kabelku, dala Svala pusku do vlasů a řekla *hned se vrátím, skočím si jenom pro cigára*.

Svala babičku poprosila, aby v jejím pokoji s ničím nehýbala. Aby tam neuklízela ani nesbírala špinavé oblečení,

když je Svala ve škole. Její pokoj představuje jediné nedotčené místo. Když si lehne na pruhovaný zebří přehoz, MámaMärta je zpátky. Sedí na židli u jejího psacího stolu a předstírá, že jí opravuje úkoly. Hladí ji po vlasech a říká: „Až dostanu výplatu, podnikneme něco skvělého.“

Něco skvělého může být třeba to, že pojedou na jokkmokkský jarmark a koupí si tam barevné ponožky a sladkosti.

Něco skvělého je obvykle pizza v Buongiornu. Mají tam teď kuchaře až z Neapole. MámaMärta ale tvrdí, že je sto-pro ze Sýrie.

„To je fuk,“ řekne Svala. „Dám si vegetarianu.“

Sýr je horký. Pálí na patře. Svale přinesou další colu, MámeMärtě další víno. Po první skleničce a pár dalších locích je nejmilejší. Vypráví vtipy o lidech sedících okolo nich. Líčí události dávno minulé. Taký historku o tom Laponci, jak přijde do restaurace a objedná si bělokura. Strčí bělokurovi prst do zadku a tvrdí, že tak pozná, kde byl pták zastřelen. Možná v Arvidsjauru. MámaMärta si to už přesně nepamatuje. Ale když ji Svala doplní, MámaMärta se našťve. Oči přimhouří víc než kdy jindy, chytí Svalu za ruku a stiskne. „Ty seš taky Sámka. Žádná zasraná Laponka. Nezapomínej na to. Na svůj původ musíš bejt hrdá.“

Jaký je vlastně její původ? Zmizelá matka, mrtvý otec. Babička s nemocným srdcem. Žádní sourozenci ani blízcí příbuzní. Aspoň ne takoví, kteří by se k ní chtěli znát.

„Kromě Lisbeth,“ ozve se babička.

„A Lisbeth je kdo?“

„Lisbeth Salanderová. Nevlastní sestra tvého táty.“

„O té mi nikdy nikdo neřekl.“

„Tvoje matka nechce mít s Niedermannovými nic společného“, vysvětluje babička. „Pochopitelně.“

„Proč?“ zeptá se Svala, ale konkrétnější odpovědi se nedočká.

„Je to už dávno, nemá smysl o tom mluvit“, odvěti babička a naznačí tak, že rozhovor skončil. Přejede prstem po čárách na Svalině dlani.

„Budeš mít dlouhý život“, řekne. „Aspoň tři děti. Prožiješ nějaký zlom. Potom už bude všechno dobré.“

Aspoň tři děti. Přivést na svět další Svaly, další švédské vlaštovky? Ne, pokud do toho budu mít co mluvit. Zato zlom... Svala cítí, že ten už nastal. Venku vzplanul podzim. Svala chce namalovat jeho plameny. Oko dokáže zachytit přes deset milionů odstínů. Svala je chce rozložit jako tah štětce okolo jediného listu.

Neví, jak se ti chlapi vpředu jmenují. Ale tuší, kdo za tím vším stojí: FotrPeder. Její mizerný nevlastní fotr. Slovem táta nebo otec by ho nikdy nenazvala.

Sice s nimi už několik let nežije, ale i tak na ně pořád číhá jako hladová štika v rákosí. Hlavně poslední dobou, ode dne, kdy zmizela Mámamärta.

Ženská ze sociálky Svale řekla, aby se připravila na to, že je máma možná po smrti.

„Proč?“ zeptá se Svala.

„Tvoje máma měla svoje problémy.“

„Moje máma nezmizela dobrovolně.“

„O svých rodičích občas nevíme všechno.“

„Ne, vy možná ne.“

Přední dveře se s prasknutím zavřou, zadní se otevřou. Svala má společnost.

„Bojíš se?“ zeptá se muž.

„Ne,“ řekne Svala.

„Bolí to?“ zeptá se muž a zkroutí jí ruku.

„Ne,“ zopakuje Svala.

Přisune se k ní blíž, položí jí ruku na záda a přitáhne ji blíž k sobě.

„Škoda že máme tak málo času. Mám totiž dojem, že seš na některý věci odbornice. Trochu hubená,“ řekne a stiskne jí rameno, „ale jinak k zulíbání.“

Druhou rukou ji chytí za bradu a otočí obličejem k sobě. Svala se mu snaží nedívat do očí.

„Víš, co se stane, jestli to poděláš,“ sykne muž a přejede si prstem přes krk. Svala zadrží dech, aby nevdechovala pach z jeho úst. Tak jako všichni ostatní Pederovi odporní kámoši smrdí i tenhle po nevyčištěných zubech, moči a kouři.

Srdce jí buší, v ústech jí vyschlo, rty má rozbolavělé zimou. Možná je proti nim bezmocná, ale má dvě výhody. Ta druhá je, že necítí bolest. Můžou ji zbít, popálit, můžou jí zlomit ruku nebo nohu a ona nehne brvou. Dokonce ani škrcení jí nevadí.

A ta první, ta se nedá nijak vysvětlit. Je to prostě fakt. Svala často zná odpověď ještě dřív, než někdo vysloví otázku.

„Oči nemáš proto, abys viděla,“ říká Mámamärta. „Oči máš, protože vidíš.“

Každý den v Buongiornu nebyla dvojitá limonáda. Kůrku pizzy si musela vysloužit stejnou prací jako ona vysoká Laponka, kterou ve Švédsku kdysi ukazovali v cirkuse.

Hle, Christina měří už dvě stě osmnáct centimetrů a pořád roste.

Hle, kdo složí Rubikovu kostku rychleji než Svala, vyhraje tisícovku.

Svala nikdy neprohráje. Ale její nejlepší kousek spočívá v něčem jiném.

Buongiorno nevypadá jako klasická pizzerie se štukovou klenbou nad vchodem a hučícími lednicemi s nápoji. Buongiorno je zařízená ve stylu americké mafie. Na stěnách visí zarámované portréty Ala Caponeho, Johnnyho Torria, Luckyho Luciana, Joea Masseria a dalších gangsterů. Taky tam jsou snímky z filmů, oblečení a staré nefunkční zbraně.

V jednom rohu stojí trezor. Ale místo peněz a diamantů se do něj ukládají talíře a příbory.

Ten nápad vyplodil FotrPeder. Trezor je jediný dárek, který od něj Svala kdy dostala. Není velký, ale je těžký. A hlavně zamčený.

„Nevím, co je uvnitř,“ říká Peder, „ale jestli rozluštíš kód, obsah si můžeš nechat.“

Svale je deset let a dobře ví, že Peder lže, ale stejně to zkusí. Má něčím zvláštní prsty a taky zvláštní mozek. Čísla se před ní mihotají jako míčky v osudí. Tak to aspoň Svala vidí. Nebo cítí. Potřebuje několik pokusů, aby si všechny informace správně utřídila. FotrPeder vedle ní netrpělivě přešlapuje.

Když Svala ucítí, že číslice zapadly na správné místo, otočí se k FotruPederovi a řekne, že to bohužel nepůjde. Neví, jak na to.

Teď se může stát cokoli. Peder se naštve a začne na ni křičet, což je normální. Nebo ji uhodí. To se teď stává méně často. Nebo za sebou práskne dveřmi tak silně, že v lustru pukne žárovka.

Svala mlčky sedí a poslouchá. Když se ujistí, že Peder opravdu odešel, pootevře dvířka trezoru.

Uvnitř jsou peníze. Víc peněz, než kdy viděla. Ale když se pustí do počítání pětistovek a je zrovna v nejlepším, Peder se najednou vrátí.

Už pochopil, že fyzickým násilím jí neublíží. Nebolí ji to dost. Ale násilí na MáměMärtě ji bolí o to víc.

„Je ti jasný, že tě musím potrestat,“ řekne FotrPeder. „Uši si nezacpávej, nepomůže to.“

Vtipný nápad dát trezor do pizzerie dostane FotrPeder o pár let později.

Zákazníci vymyslí k trezoru kód a Svala ho prolomí. Někdy za to dostane bankovku, kterou si strčí do kapsy. Nebo spropitné, které unikne hamižným očím FotraPедера. Peníze si schovává do chundelaté opice, co sedí na její posteli. Rozpárá šev, vybere trochu pěnovky a znovu opici zašije.

NO JASNĚ, CO TAKY čekal, sakra. Když přijde třetí zpráva, že vlak ve směru Sundsvall, Umeå, Luleå a Kiruna, čas odjezdu 18.11, bude opožděn a nový čas odjezdu je 19.34, Mikael Blomkvist se usadí v Luzette a objedná si pivo.

Krátký oddych na hlavním nádraží ve Stockholmu by si za normálních okolností užil. Poseděl by ve své bublině. Sledoval by, jak kolem něj pobíhají lidé. Ale dnes večer ne. Je příliš unavený a okolní svět ho nezajímá. Unavený je z různých důvodů a většinu z nich velmi dobře zná. Moc práce. Moc hádek na pracovišti. Ponocování, málo spánku a vpravdě smrtící termíny.

Pořád to *Milénium*. Dáma nad dámy. Ta, která vždycky tahá za delší konec, když dojde na konflikt s rodinou, přáteli, partnerkami. Teď, když je dáma po smrti, musí se Mikael sám sebe zeptat – stálo to za to? Ano. Bezpochyby ano. *Milénium* je vzduch, který dýchá. Krev, která mu proudí v žilách. Každý nemůže být dokonalý manžel a otec rodiny. Někteří lidé, mimo jiné také on, musí dokonalým manželům a otcům od rodin ukazovat, jak vypadá svět za dokonale upravenými předzahrádkami jejich vilek.

Právě proto mu připadá tak nepochopitelné, že je konec. Zlo, nespravedlnost, ano, společnost je sice skrz naskrz pro-

hní, ale nikdo už nemá sílu se nad tím pozastavovat. Po dni stráveném v kanceláři přijdou lidi domů, nalijou si whisky, prolítnou e-maily, sní večeri, zahrajou si padel a padnou do postele. V takovém šíleném kolotoči žije většina lidí, které Mikael zná. Život je stresuje. Mají sílu jenom na svoje nejbližší, pokud vůbec. Profese zastánce spravedlnosti je prostě už out.

Prohlédne si seznam hovorů. Erika Bergerová pořád mlčí. Ostatní z redakce taky.

Mikael Blomkvist není sám. Ale cítí se sám. To je pro něj nový pocit.

Dopije pivo a zajde do trafiky. Koupí si kávu s sebou a *Morning Star*. Zaujme ho článek o pokusu nějaké britské důlní společnosti etablovat se v Norrbottenu. Chvilí trvá, než si uvědomí, co slyší.

„Mikaeli? Haló, Mikaeli.“

Zvedne zrak. Jeho sestra Annika. „Co tady děláš? Ty nejsi v Åre?“

„Byla jsem, ale v práci je pozdvižení, musela jsem sednout na vlak. Zrovna jsem přijela. Co ty? Čekáš na někoho?“

„Vlak má zpoždění,“ řekne Mikael. „Chtěl jsem vyrazit na sever o něco dřív. Přijedete na svatbu, že jo?“

„Moje familie rozhodně přijede,“ přitaká Annika. „Já dorazím později. Vždyť Pernillina snoubence ještě ani neznám.“

„To nikdo. Stalo se v práci něco?“

„Ne,“ řekne Annika. „Teda jo. Ale nesmím o tom mluvit.“

„No tak,“ pobídne ji. „Něco mi snad říct můžeš.“

„Ále, jeden politik prostě něco podělal.“

Mikael čeká na pokračování, které nepřichází. A jelikož svoji sestru zná, ví, že pokud se Annika rozhodne mlčet, nic ji nepřiměje mluvit.

„Tys měla být špionka,“ řekne Mikael.

„Jo?“ zasměje se Annika. „Proč zrovna špionka?“

„Mlčela bys, i kdyby tě mučili.“

Oba pozorují muže, který okolo nich prochází se zavazadlem na vozíku. Má něco se zády. Opírá se o vozík jako o chodítko.

„Víš, že každou noc před úklidem pošle ochranka na hodinu ven všechny, co tady spí na lavičkách?“ zeptá se Annika. „Jen si představ, jak dlouhá jim ta hodina musí připadat. Mimochodem, je to hanba, že nedokážeme lidem bez domova zajistit bydlení,“ pokračuje. „Spousta z nich tady trčí jenom proto, že mají dluhy. Zatímco jiní si...“

„O kterého politika jde?“ přeruší ji Mikael.

„Nech toho,“ řekne a obejmě ho. „Z novin se to určitě dozvíš. Pozdravuj Pernillu,“ dodá. Mikael má najednou naspěch.

Vlak za pár minut odjíždí. Mikael se nacpe s kufrem do kupé a okamžitě zalituje, že si nepřiplatil za lístek do první třídy nebo alespoň za kupé pro tři. Ve zmateném chaosu, kdy se šest mužů pokouší připravit si lůžka, strčí kufr na prostřední prýčnu, vezme tašku přes rameno a vydá se rozkodrcanými vagony do jídelního vozu. Koupí si pivo a sendvič a vyhlédne si místo, které mu vzápětí někdo obsadí.

„No to mě poser,“ prohlásí nahlas. Někdo ho zatahá za rukáv.

„Sem se vlezeš. Jsme spolu v kupéčku,“ řekne muž, kterého si Mikael vybaví z lůžkového chaosu. Ten muž mu nabízí panáka. Mikael odmítl. Trochu příkře, aby si udržel odstup.

„I. B.,“ představí se muž a potřese mu rukou.

„M. B.,“ odpoví Mikael, vybalí sendvič z igelitu a zeptá se I. B., jestli jede daleko. Tajně doufá, že vystoupí už v Gävle.

„Až do Bodenu,“ řekne I. B. a pozvedne sklenici. „Kam jedeš ty?“

Mikael si jméno té díry pořád nedokáže zapamatovat. Norrbyn, Sjöbyn, Storbyn – *Älvsbyn*.

„Do Älvsbynu. Dcera se bude vdávat. Za kluka z Gasskasu. Za muže z Gasskasu,“ opraví se. Henry Salo nevypadá jako kluk.

„Jestli jedeš do Gasskasu, tak to bys měl taky vystoupit v Bodenu,“ řekne I. B. „Je to odtamtud nejbliž. Přímý motorák.“

„Mám z Älvsbynu odvoz,“ odvěti Mikael a začne se věnovat mobilu.

O jeho budoucím zeti jménem Henry Salo se v novinách často píše. Starosta Gasskasu. Relativně nový. Na všech fotkách se usmívá a zřejmě je oblíbený. Jo, tohohle si Pernilla vybrala. Určitě je fajn. Vypadá dobře. Možná až moc dobře. Ne že by Pernilla nebyla hezká, naopak. Mikaela nedráždí ani tak Henryho vzhled, jako spíš jeho výraz nebo řeč těla. Způsob, jakým se vždycky nacpe do popředí každé fotky, ať už gratuluje studentovi ke stipendiu, nebo otevívá nový park.

Je hodný na Lukase. Tvrdí mu to v každém telefonátu. A on jí pokaždé odpoví *já ti věřím*. Ale když se rozloučí, intuice mu říká opak. Chlapec. Jeho vnuk. Mikael ho od narození prakticky neviděl. Až do tohohle léta.

Nejdřív kategoricky odmítne, na hlídání dítěte nemá čas, ale Pernilla se nenechá odbýt.

„Nikdy jsem po tobě nic nechtěla,“ řekne.

Což je pravda. O svoji dceru se Mikael nikdy nijak zvlášť nezajímal. Pokaždé mu do toho přišlo něco důležitějšího. A to něco bylo skoro vždycky *Milénium*. Takže když ho Pernilla poprosí, aby si na dva týdny vzal kluka k sobě a ona se tak mohla zúčastnit kurzu ve Skåne, zatímco Henry bude na konferenci v Helsinkách, okamžitě odmítne. Nejde to. Nemá čas. Příští čtvrtek má termín. Není na děti zvyklý.

Pernilla přesto přiveze Lukase do Sandhamnu a stejnou lodí se hned vrátí do města.

O dva týdny později Mikael objímá chlapce, který od něj nechce odjet. Nebo ho snad nechce pustit on sám? Bude tady bez něj prázdný. Projasnil celý ostrov. Vnikl pod houževnatou slupku chmur, která ho poslední měsíce tížila jako chřipka. Prostě jenom tím, že je dítě a celou svou bytostí procítá do nového rána plného možností. *Radost ze života, Mikaeli Blomkviste. Tě bys taky potřeboval víc.*

„Brzo se zase uvidíme,“ řekl mu Mikael. „Počkej!“ Sundá si přívěsek, který kdysi dostal od svého dědečka a od té doby ho nosí – křížek, kotva a srdce na jednoduchém řetízku –, a pověsí ho Lukasovi kolem krku.

„Teď je tvůj,“ prohlásí. „Ochrání tě skoro před vším.“

Chlapcova odpověď mu dosud zvoní v uších: „Ale ne před úplně vším.“

Mikael si pročítá zprávy v *Gaskassenu*. To je teda název. Ale proč vlastně ne, uvažuje a při pohledu na titulky se usmívá. MŠ LOSÍČE PRODÁVÁ KORÁLKOVÉ OBRÁZKY. PENÍZE POŠLE UKRAJINĚ. PROHRA S TÝMEM BJÖRKLÖVENU. BRANKÁŘ VYKÁZÁN. Zamračený Henry na VIP tribuně

s dalšími zamračenými muži okolo. Místní papaláši. Říká se tomu tak ještě? Muži s velkým vlivem na obecní i vlastní blahobyť.

Zaujme ho článek pod titulkem, který si právě přečetl, jenže ne v *Gaskassenu*, nýbrž v jiných novinách: POVOLENÍ K TĚŽBĚ PRO MIMER MINING NA DOSAH.

Na menší fotce je Henryho veselý ksicht. Na větší fotce demonstranti s plakáty.

„Víš, o co jde?“ zeptá se Mikael a zvedne mobil.

„Jasně,“ řekne I. B. „Můj táta v těch dolech pracoval, ostatně jako skoro všichni chlapi v Gasskasu. Měla to být druhá Kirunavaara, ale už v sedmdesátých letech ruda došla a potom důl zaplavili. Dokonce se ani neobtěžovali vytáhnout odtamtud stroje.“

„Tak proč ho chtějí znovu otevírat?“

„Angličanům nejde o ten starý důl. Dělají zkušební vrtý o několik kilometrů dál, chtějí tam otevřít povrchový důl. Město to dosud zamítalo, což je pochopitelný. Zničí to jezero, ohrozí to pitnou vodu z řeky Gasskas a ze všech nejvíc to jako obvykle odnesou chovatelé sobů. Ale nakonec to stejně projde, jako vždycky, když jde o velké peníze. Teď prý vyměnili lidi na úřadě a Mimer Mining dostal echo, že povolení přece jenom bude.“

„Prostě jenom tak?“ zeptá se Mikael.

„Tak abys věděl, Gasskas je úplný mafiánský hnízdo,“ vysvětluje I. B. „Celý gasskaský okres.“ Dá si pár loků, otře si pěnu z kníru a znovu se napije. „Naprostý ráj pro různé vychcánky,“ dodá, vydá ze sebe několik mocných říhnutí, vyzunkne zbytek piva a otevře si další lahev. „Město kývne prakticky na všechno. A důl není jediné, co mají v plánu.“

Dalším projektem je největší větrná elektrárna v Evropě, i když teda netuším, jak to jako chtějí udělat. Byla by to průmyslová zóna o rozloze desítek kilometrů čtverečních.“

Mikael Blomkvist se usměje. Malmö je prdel světa. Stockholm taky. Gasskas se svými zhruba pětadvaceti tisíci obyvateli přece musí být úplná stáj s jehňátky uprostřed ráje.

„Proč zrovna Gasskas?“ zeptá se.

„Dobrá elektrická síť,“ vysvětlí I. B. „Města se stabilní a levnou elektřinou vládnou světovému trhu, jestli to nevíš. Gasskas má dlouhý seznam zahraničních firem, které s ním chtějí navázat spolupráci.“

„Ale Norrland přece bude těžit z toho, že tam lidi dostanou práci.“

„Je vidět, že jsi z jihu. Vy pořád žijete s představou, že Norrlandani se musí stěhovat za prací na jih. Jenže u nás je práce dost. Leckde je víc volných míst než obyvatel. Z nového gasskaského dolu by navíc neměli prospěch místní, nýbrž mizerně placená pracovní síla z východu a Stockholmané, kteří se na víkend vracejí domů a nikdy tady nebudou mít trvalý pobyt,“ zamumlá I. B. a zadívá se na krajinu letící za oknem.

Mikael toho využije, vytáhne svůj Mac a otevře ho. Znovu se tak uzavře do své bubliny.

Právě vyšlo nové číslo *Milénia*. A nejen nové, nýbrž i poslední. Mikael otevře soubor pdf a zadívá se na černobílou titulní stranu bez obrázků a anotací. Vypadá to jako obálka z roku 1939, což je záměr. Trocha textu a jediný osamělý titulek: JEDNA ÉRA SKONČILA, ALE VÁLKA POKRAČUJE.

Třicet jedna let ve službách investigativní žurnalistiky. Ale nakonec to už prostě nešlo, to si uvědomoval dokonce i Mikael Blomkvist.

Tištěné noviny odcházejí na odpočinek a rodí se znovu jako podcast. Podcast! To slovo nelze vyslovit bez zasyčeni. Psaný text vyšel z módy. Teď si všichni budou skákat do řeči, dokonce i on. Už jen ta představa ho unavuje.

Zestárl jsi, Mikaeli, tak to řekla Erika Bergerová. Jsi starý a tvrdohlavý mezek. My přece nebudeme dělat jenom podcasty. Budeme taky blogovat a vlogovat.

A co on na to odpověděl? Jo, že Erika je přece taky stará harcovnice a musí snad uznat, že sociální sítě nemůžou skutečnou žurnalistiku nikdy nahradit. *Zbláznila ses? Tobě nedochází, jaká je to ubohost? Vždyť podcasty natáčejí malé děti. Do sebe zahleděné dvacetileté holky, co řeší make-up a poruchy příjmu potravy.*

Od té doby se spolu nebaví. On se rozhodně neozve jako první, tím si může být Erika jistá.

„Prosím,“ řekne I. B. Přinesl dvě piva a jedno teď podává Mikaelovi. „Pořádně se napij, pak se ti bude líp spát.“

„Příšerné připojení,“ zanádá Mikael a netrpělivě ťukne do klávesnice.

„Všiml sis, že jedeš vlakem do Norrlandu?“ ušklíbne se I. B.

Mikael schová počítač a chce vstát, když I. B. znovu promluví.

„V Gasskasu se dějí podivné věci,“ řekne. „Mizí tam lidi. Muži si jdou koupit noviny, a už se nevrátí. Kluci odejdou do školy, a...“, nedořekne.

„Na tom není nic zvláštního. Devadesát pět procent všech pohřešovaných zmizí dobrovolně.“

„Možná,“ připustí I. B., „ale co těch zbylých pět procent?“ Podívají se na sebe přes okraj sklenice.

„To nevím,“ řekne Mikael nakonec. „Co si myslíš ty?“

„Prachy. Vždycky jde o prachy. Vydělat je. Zbavit se jich. Rozmnožit je. Ukrýt je. Zadlužit se. Darovat. Zadlužit se ještě víc. Zmizet.“

„Teď myslíš drogy?“ zeptá se Mikael.

„Nejen,“ řekne I. B. „I když Gasskas už pomalu vypadá jako Järfälla. Mladí fetují o sto šest a policie je bezradná.“

„Smutné,“ odvěti Mikael a spolkne poslední vlažné kapky piva.

„A bude jenom hůř, to mi věř,“ pokračuje I. B. „Na sever proudí kapitál a v patách mu jdou různí šmejdi. Už tady máme jeden motorkářský gang přímo ze Stockholmu.“

„Hells Angels?“ zeptá se Mikael.

„Ne, jmenujou se jinak, i když taky podle bible. Abbadón, Gehenna, Hádés...“

„Svavelsjö?“

„Jo, Sirné jezero. To jsou oni.“

Svavelsjö MC, to snad ne? Mikael si začíná uvědomovat, že tenhle I. B. má ohledně Gasskasu nejspíš pravdu. Klub Svavelsjö MC měl už dávno zmizet z povrchu zemského. Rychle si je vyhledá v mobilu. Poslední zpráva je z léta. NA MOTORKÁCH ZA FOND PRO DĚTI S RAKOVINOU.

„Chytří parchanti,“ řekne I. B. „Slavnostně se projeli po městě a nechali si za to zaplatit. Za každou darovanou korunu přidalo město další. Svavelsjö vybrali sto čtyřicet tisíc a poslali je dětem s rakovinou. Rozkošný, co?“

„To teda,“ přitaká Mikael a pokusí se zvětšit tváře motorkářů pod helmami a slunečními brýlemi. Většina členů je nejspíš nová. Z původního gangu možná přežil jenom název. Může v to aspoň doufat.

„Co děláš za práci?“ zeptá se Mikael.

„Nic. Už pár let jsem v důchodu.“

„A předtím?“

„Byl jsem psycholog. Posledních dvacet let u bezpečnostní policie.“

„Co tam dělá psycholog?“

„Od všeho něco,“ odpoví I. B. neurčitě. „Hlavně profily pachatelů.“

Mikael dobře ví, jak výřeční jsou lidi od bezpečnostní policie; obvykle mlčí jako hrob. I. B. není žádná výjimka.

„Po odchodu do důchodu jsem poznal jednu ženu z Upsaly. Ale nežijeme spolu.“

Pak si řekli už jenom dobrou noc, těšilo mě a díky za pivo.

Byl to dlouhý den. A přijdou dny ještě delší. Mikael se ani nepřevleče, rovnou zhasne a zavře oči. Ne že by čekal, že dokáže usnout. Přesto ho probudí, když I. B. od bezpečnostní policie otevře dveře kupé a vyleze na horní pryčnu.

„Spíš?“ zeptá se. Mikael přemýšlí, jestli má odpovědět, ale nakonec hlesne: „Hm, nespím.“

„Mám dceru,“ řekne I. B. „V létě spolu chodíme na ryby a v zimě na bělokury. Odjakživa je to tátova holčička. Ráda pracuje rukama. Bylo jí teprve patnáct, když si našla brigádu v truhlářství.“

„Aha, to je fajn,“ pronese Mikael neutrálně a doufá, že tím rodinné vychloubání skončilo.

„Její bratr je taky super kluk, ale Malin, ta je výjimečná. Má, jak to říct, dobré srdce. Spadla do průseru, ale určitě jenom proto, že někoho nedokázala odmítnout. Ze dne na den se úplně změnila. Vykašlala se na školu, v posledním pololetí před maturitou. Přestala se stýkat s kamarády. Nechtěla nám říct, kde je, dokonce ani svému bratrovi ne. Jezdila do Luleå

nebo do Kalixu. Někdy nám zavolala, že potřebuje odvézt domů. Snažil jsem se na ni být přísný. Prohlásil jsem, ať se domů dostane, jak chce. Když v noci nedorazila, nemohl jsem spát. Volal jsem jí, nahlašoval ji na policii jako nezvěstnou, hledal jsem ji všude možně. Na pár dní se vrátila, ale pak zase zmizela. Po několika týdnech nám přišla pohlednice ze Stockholmu. Mám se dobře, napsala. Vrátím se, až budu připravená. Pak se dlouho neozývala, ale jednou se zničehonic objevila v Gasskasu. Zapsala se na večerní školu, aby si dodělala maturitu. Začala hrát hokej a najednou byla zase sama sebou.“

Muž se odmlčí. Dokonce i chrápání spolunocležníků ustane. Vlak Laponský šíp letí nocí jako divoké zvíře a Mikael se nakonec zeptá. „Co se dělo pak?“

„Zmizela. Jsou to už dva roky. Od té doby o ní nikdo neslyšel. Ani stopa. Až včera. Volala mi policie. Někdo byl na lovu a našel v lese lidské ostatky. Je možné, že patří Malin. Jedu jim tam odevzdat vzorek DNA.“

RÁNO PŘIJDE ESEMESKA. *Hřbitov v 15.30. Přijď. Jinak.*

Co jinak? To Svala neví.

Začalo to hned po zmizení MámyMärty. Svala otevře dveře a do bytu se vecpe pár chlapů. Už několik let patří k jejich uniformě kožené vesty s výšivkou Svavelsjö MC na zádech. V létě jezdí na amerických motorkách, ale teď je zima. Na ulici stojí auto Dodge Ram a brumlá na volnoběh.

Nechápeš, jaká je to čest, dělat pro Svavelsjö? Ten klub má úroveň. Je úplně jinde než kluby Harley-Davidson. Chlapi ve Svavelsjö si jedou po vlastní ose. Pro svoje mašiny by dýchali.

A taky dělají vedoucí volnočasových kroužků, podotkne Svala.

Přesně tak, řekne FotrPeder. Obyčejní kluci, co poctivě dřou.

Kámoše FotraPecera si Svala zapisuje podle abecedy, ale ne pod jejich skutečnými jmény. Je to spíš takový chronologický seznam seřazený podle toho, kdy jí přišli do života.

S pečlivostí sekretářky si je zaznamenává do notesu. Tyhle dva ukázkové exempláře totálních hajzlů jsou už její staří známí, písmena E a F.

Notes si vede už aspoň sedm let a zápisky se postupem času mění. Na začátku Svala psala třeba i „Jeli jsme s E do

restaurace Frasse“ nebo „F je hodný, když jsme sami“. Teď už uvádí výlučně jen písmena a specifické znaky. F má například na levém spánku malé mateřské znaménko. E nemá žádné ochlupení a je ohromně tlustý.

E ji přinutí posadit se na sedačku, sedne si vedle ní a položí jí ruku okolo ramen. Má zpoceně podpaží.

„Tak jak se máš, Drobku?“ zeptá se.

„Dobře,“ odpoví a zatají dech, než se jí podaří se mu vykroutit.

„Poslouchej,“ řekne E, „máme jeden společnej problém. Tvoji mámu. Märta. A ty seš chytrá holka, takže si myslíme, že asi víš, kde je.“

„Nevím,“ řekne Svala popravdě. Každý večer obchází pořád stejná místa, začíná v Buongiornu a končí v Měšťanu. Ale MámuMärta nikdo neviděl.

Teď prohledávanou oblast rozšířila. Hned po škole vyráží do města. Proběhne obchody, projde nákupák Ähléns, vezme to přes knihovnu do obchodu s alkoholem a skončí v trafice.

Někdy má dojem, že ji vidí. Tělem se jí rozlije úleva. A vzápětí rezignace, když zjistí, že se spletla.

„Märta nám dluží prachy,“ řekne E. „Hodně prachů.“

„No a?“ opáčí Svala. „Co s tím mám společného já?“

E si ji znovu přitáhne k sobě. „Pamatuješ si, jak jsme byli sáňkovat v Kåbdalisu?“ zeptá se.

Jdi sáňkovat, já jenom něco zařídím. Pak pro tebe přijdu.

„Já tě mám rád, Drobku, ty víš, že jo, jenže dluh je dluh. Člověk nedědí jenom příjmy. Jestli tvoje máma zmizela, musíš nám zaplatit ty. To určitě chápeš,“ řekne.

„Já ale žádné peníze nemám,“ namítne Svala. „A taky se nejmenuju Drobek.“

„Ne, jasně že ne. Seš už velká ženská,“ řekne E a štípne ji do tváře. „Jenže každá velká ženská musí pracovat. Převez-meš prostě kšefty po svý mámě. Dokud její dluh nesplatíš.“

„To nejde,“ namítne Svala. „Chodím do školy.“

„Přesně tak,“ řekne E. „Seš machr na čísla a my pro tebe máme prácičku. Až ji dokončíš, dluh bude splacený.“

Ted' tady čekají v autě. Podle F v domě není žádný alarm.

„Co mám hledat?“ zeptá se Svala.

„Co asi tak lidi schovávají v trezorech, Drobku? Cennosti, ne? Pober všechno. Prohlídneme každý centimetr tvýho těla, tak se nás nepokoušej ošidit. Peníze, šperky, všechno.“

Svala za sebou co nejtišeji zavře dveře auta a pomalu se vydá k domu. Za ní poletuje ze stromu na strom párek havranů. To je dobře. Havrani ji budou varovat, jestli se na jednu přiblíží auto nebo nějaký člověk.

Svala neví, kdo tady bydlí, ale dům i okolí vypadají exkluzivně. Není to žádná typická červená gasskaská chalupa s bílými rohovými sloupky a živým plotem z jeřábů.

Za domem se řeka stáčí do oblouku a voda volně padá z černých skal. Zahrada vypadá spíš jako park. Je sice už říjen, ale sem tam ještě kvetou růže.

Svala pohladí studenou hlavu kamenného lva, vyjde po širokém schodišti a zazvoní. Takový je plán. Zazvonit. Ujistit se, že nikdo není doma. Kdyby doma přece jenom náhodou někdo byl, Svala jim nabídne hokejové sázenky. Jinak se vloupá dovnitř a tam se bude řídit ručně nakreslenou mapou, kterou jí dal D.

Nikdo neotevívá. Svala zkusí kliku. Zamčeno. Projde okolo domu a zkusí dveře na terasu. Taky zamčeno. Pokračuje k západnímu křídlu, kde objeví dveře do sklepa. I ty

jsou však zamčené. Přejede rukama po různých zákoutích pod schůdky do sklepa.

Dělám to pro tebe, MámoMárto. Pomož mi dostat se dovnitř.

Dveře jsou prosklené malými okenními tabulkami, velkými právě tak, aby se jimi protáhla dívčí paže. Svala si zabalí ruku do rukávu a rozbije sklo. Když šátrá po klice, střepy proniknou látkou. Podšívka je ulepená od krve. Svala nahmatá klíč, otočí jím a vejde.

Její oči si zvyknou na tmu. Pomalu se vydá nahoru po schodech. U dveří do nitra domu dlouho otálí, ale nakonec vejde do jasného světla na chodbě. Na mramorové podlaze tančí sluneční paprsky. Svala se vyzuje a vytáhne jednoduchý plánek, který jí dali; pár čar na zadní straně neotevřeného dopisu od exekučního úřadu.

Ložnice je v prvním patře. Dům vypadá jako vystřižený z reportáže Doma u Jana Guillaoua. Úhledně seřazená mrtvá zvířata. Většina na stěnách, další na podlaze nebo na policích. Sledují ji mrtvým pohledem. Svala dnes už podruhé pohladí po hlavě lva.

Trezor stojí v šatní skříni. Svala odsune obleky a klekne si.

Až na barvu je podobný tomu v pizzerii. Svala nemusí řešit žádné digitální vychytávky. Jenom číslice a písmena.

Přejede prsty po tlačítkách. Zavře oči a představí si, že stojí uprostřed labyrintu. Při pohledu shora by se takový labyrint dal považovat za mozkovou kůru, všude samý záhyb a komora. Většina uliček je slepých, jiné se točí v kruhu. Jenom pár jich skutečně někam vede.

Svala postupně vypne všechny smysly: čich, sluch, hmat a tu část zraku, která se dívá ven. Údery jejího srdce zpomalí, pulz klesne na minimum.

Kdyby se jí na to někdo zeptal, řekla by, že to je přece logické. Místo toho, aby se energie rovnoměrně dělila mezi všechny tělesné smysly a orgány, soustředí se na jediné místo: na vnitřní zrak.

Tazatel by její teorii zřejmě zpochybnil a zamítl jako příliš bujnou fantazii, ale skutečnost je taková, že Svala to funguje. Vnitřní zrak nepotřebuje žádné klíče. Žádné empirické důkazy ani vědecký tým. Je nezávislý na okolním světě a ovládá ho jenom jeho majitel. V tomto případě Svala.

Zámek trezoru cvakne.

Svala chvíli naslouchá. V domě je pořád ticho. Jestli někdo přijde, tak ať. Ona je přece jenom třináctiletá holka na vloupačce. Co nejhoršího se může stát? Že ji úřady někam umístí. Což by možná nebylo tak špatné.

Za pár minut otevře dvířka.

Trezor je prázdný.

Žádné svazky bankovek, diamantové náhrdelníky, tiáry, za které by se nestyděla ani královna, žádné zlaté cihly. Svala pro jistotu prohmatá ještě vnitřní stěny trezoru. Prázdný jako vypitá plechovka piva Norrlands Guld.

Zavře dvířka, vrátí obleky na místo a prohledá jim kapsy. Pár mincí, papír se zahraničním telefonním číslem a krabička snusu, nic víc. Strčí nález do kapsy a přejde k psacímu stolu. To samé. Nic hodnotného.

Nebudou jí věřit. Určitě budou tvrdit, že ty peníze schovala v lese nebo něco podobně primitivního.

E a F jsou pro FotraPедера obchodní parťáci, jak je směšně označuje. Společně s dalšími lúzy představují stupínek hierarchie, která má na vrcholu muže beze jména a úplně dole...

No, Svala vlastně neví. Možná takové, jako je ona sama, nebo bezvýznamné neoholené dealery.

Pederovy parťáky vídá tak dlouho, kam až jí paměť sahá. Když gauče zaplní opilci a fetišáci, usilovně se snaží být nenápadná. Stačí i sám FotrPeder. Svalinou únikovou cestou je odjakživa útěk dovnitř. Schopnost uzavřít se před zvuky a hlasy. A taky samozřejmě MámaMärta. Ta ji před nimi chrání jako zeď. Aspoň občas.

Dělám to pro tebe. Až to všechno skončí, odjedeme odsud. Vybereš si, kde budeme bydlet. Ale nezapomeň, Svalo. Dělám to pro tebe.

Svala necítí nenávist. Jde jí jen o spravedlnost. Děti není radno podceňovat. Tohle dítě sbírá slova. Zapisuje si je. Vede si sloupce dat, událostí, jmen a míst a svůj notes zašívá do zadku plyšové opice.

Jednoho dne přijde na to, jak je dostat za mříže. Jak dostat za mříže Pedera Sandberga. Nenávist je zbytečná, jenom lidi oslabuje.

Říká se, že Svalin skutečný otec byl ze všech nejhorší. Je z něj legenda, o které se zmiňují, jen když je potřeba popsat něco skutečně hrůzoplného. S každou historkou je vyšší a větší. Přesto se Svale nechce věřit, že někdo může být horší než FotrPeder.

Ted' ne. Ale brzo budeš na řadě. Ta myšlenka ji uklidní.

Kolem mrtvých zvířat, skrz chodbu, dolů po schodech. Zastaví se a naslouchá. Něco slyší. Sakra. Kroky mířící nahoru.

Jako na obrtlíku se otočí a rozběhne se zpět ke zvířatům. Zavře se ve skříni, schová se za obleky a dýchá přes látku rukávu jednoho saka, dokud se jí nezklidní pulz.

Ted' ty kroky jasně slyší. Někdo rychle a cílevědomě přichází ke skříni. Svala si dřepne. Zmenší se, je z ní pouhá zmuchlaná hromádka v zadním rohu.

Prosím, MámoMärto, ještě naposledy mi pomoz. Potom tě už nechám na pokoji, ať jsi, kde jsi.

Skrz obleky zahlédne člověka, muže, a tam ve skříni si najednou vzpomene. Už se s ním kdysi setkala, ale je to tak dávno, že by si to ani neměla pamatovat.

Svala sedí na mužových ramenou. MámaMärta je veselá. Jdou na koupaliště. Svala dostane zmrzlinu. Někdo zakřičí. Svala ten hlas pozná. Hlas je rozzlobený. Strhne ji na zem a ona se udeří hlavou o kámen. Čísi ruka ji chytí, popadne ji jako vyprášený koberec a odtáhne k autu. Svala křičí. Máma-Märta běží. Auto odjíždí.

Zavře oči, dokud vzpomínka nezmizí.

Prsty vyťukají kód trezoru. Dvířka se otevrou. Vzápětí se zavrou a kroky odezní.

Musí hned pryč. S těmi v autě to holt nějak dopadne. Svala se vymaní z oblekové džungle. Krok za krokem se plíží ke schodišti. Zastavuje se. Naslouchá. Dům je prázdný, je si tím skoro jistá. Tak prázdný a tichý, že...

Nedělej to. Musíš zpátky do auta. Jinak tě umlátí.

Jo, a jestli ji umlátí, kdo potom najde MámuMärtu?

Vrátí se k trezoru. Natuká kód a modlí se, aby to vyšlo. Pořád žádné bankovky. Jenom osamělá obálka. Zalepená osamělá obálka s nějakým tvrdým předmětem uvnitř a na řádku adresáta její vlastní jméno: SVALA HIRAKOVÁ. Roztrhne obálku. Klíč.

Nemůže se vrátit s prázdnou. Přesto si stáhne kalhoty a klíč zasune tak hluboko, jak to jen jde. Je to risk. Nemá

žádnou záruku, že ji neprohledají i tam. Obálku zmačká a schová do kapsy.

Až na chodbě si vzpomene na boty. Na svoje úhledně srovnané tenisky, které sem nepatří. Muž je určitě viděl. *Chlapi nemají smysl pro detail. Nikdy po nich nechtěj, aby něco hledali. Jsou úplně marní.*

V očích MámyMärty jsou muži marní prakticky ve všem, ale stejně se zdá, že je na nich závislá.

Když FotraPедера vyhodíš, už tě nebude štvát.

Jsi ještě malá, nechápeš to, odpoví MámaMärta. A neříkej mu FotrPeder. Aspoň ne když tě slyší.

Zpátky ke schodům do sklepa. Pod podrážkami bot křupou skleněné střepy. Svala projde okolo rohu domu. Ujistí se, že dvůr je prázdný, a rozběhne se směrem k autu. Když doběhne ke kůlně, zpomalí. Nabírá dech, třídí si myšlenky.

Nemá jinou možnost. Může říct jedině pravdu. Trezor byl prázdný. Ať to dopadne, jak chce, ona je připravená.

AUTO POPOJELO O KOUSEK blíž k domu. Svala pořád nikde. E stáhne okýnko a zapálí si cigaretu.

„Souhlasím. Ta holka toho ví až moc.“

Svala neslyší, co F odpoví.

„Jo, ale stejně,“ řekne E. „Tu čest budeš mít ty,“ dodá, „ale tady ne. Zajedeme na Vaukaliden.“

Pro Gasskasany je skála Vaukaliden něco jako pro Stockholmany zátoka Nybroviken, kde občas na hladinu vyplave mrtvola s botami z betonu. Svala se tiskne ke zdi kůlny a krok za krokem se od auta vzdaluje. Zbývá už jenom pár metrů a bude na místě, odkud na ni neuvidí. Ale vtom auto popojede vpřed a rozsvítí dálková světla.

První reflex jí nařídí zakrýt si před oslepujícím světlem oči. Druhý reflex jí nařídí utéct. Zajíc má nezaslouženě pověst bojácného zvířete. Ale prchat umí výtečně.

Zajíc se otočí a přeskočí příkop, zakopne o větev, vstane a běží dál do lesa, směrem k hoře.

Prásknutí dveří od auta. Rychlé kroky na štěrk. Svala se zastaví. Jestli se pohne, všimne si jí. Jestli se nepohne, dohoní ji.

Zajíc běží. Rameno mu olízne střela. Další o krátký ocásek mine její pravou nohu.

Lesem vede zkratka. Pěšina. Spojnice mezi vesnicemi. Každodenní cesta babičky, která se bála tmy, ještě než tady udělali silnice. Kozlík, třezalka, rojovník, heřmánek. Je to už dávno. Možná v jiném životě.

Tma kryje, zvuky prozrazují. On se blíží. Větvičky praskají. Dech lechtá na zátylku. Její vlastní plíce bojují o vzduch. Svala šátrá po zemi. Větev a kámen. *Máš poslední šanci, zajdo. Pak je po tobě.* F zpomalí. Naslouchá. Ona čeká.

F udělá několik kroků. Znovu se zaposlouchá. Už brzo. Už brzo. Svala si vybere větev. Kámen si položí vedle chodidla. Pomalu se narovná, chytí větev oběma rukama. Je těžká. Těžší, než čekala.

„Chcípni, ty hajzle, chcípni!“ zaječí, když větev dopadne na hlavu F plnou silou válečnickovy ruky. Jednou, podruhé. Potom Svala musí větev pustit.

A co když F neumře? Zajíc běží. Měsíc klouže po vrcholcích stromů. Svala v dálce tuší obrysy Březové hory. Upne se k hoře očima, utíká, padá, vstává. Smrkové sukýnky jí chňapají po nohou. Brzo by se měla dostat na babiččinu pěšinu. Utíkej, zajdo, jestli chceš žít. Chceš? Svala běží. Mech vystřídá rašelina. Pod botami to čvachtá. Svala klesá. V bezedném rašeliništi žijí duchové. Přeslička, ostřice, lomikámen, vřesna. Voda sahá Svale po kolena. Síla ji opouští. S pomocí mladé břízky se nakonec dokáže ze zrádné rašelinné vody vytáhnout. Přeskočí poslední příkop a vyjde na pěšinu.

Vklouzne za kmen borovice. Několik vteřin lapá po dechu. Pak se zaposlouchá, ale les je tichý. Na listy a mlázi dopadají dešťové kapky. Měsíc se toulá modrou oblohou.

Udržuj mozek zaměstnaný, pak se neztratíš. Odškrábni kousek smůly a udělej si z ní žvýkačku.

Na hledání smůly je příliš velká tma. Salva si utrhne pár smrkových výhonků a pachuč krve nahradí nahořklostí jehličí. Pak se vydá dál.

Někde tady by měl být dům.

Chudinka Marianne, neměla to lehké, řekne babička.

Proč? zeptá se Svala.

Přišla o děti.

V přízemí se svítí.

„Kdo je tam?“

„Svala,“ řekne. „Chtěla jsem jít domů zkratkou.“

„Večer, lesem, v dešti? Zbláznila ses? Pojď dovnitř.“

Žena jí vezme bundu a přehodí ji přes židli u krbu. Boty jí vycpe novinami a také je postaví k ohni.

„Vysvleč se,“ řekne. „I kalhoty.“

Odkolébá se do pokoje a vrátí se s vybledlými džíny dětské velikosti a vlněným svetrem s koženými nášivkami na loktech.

„Tohle ti určitě bude. Není to poslední móda, ale budeš v teple a suchu.“ Zatváří se zvláště, chytí Svalu za ruku. „Ty krvácíš,“ všimne si a i Svala teď vidí, že ji nesmácel jenom déšť. Vzpomene si na dům a rozbité sklo ve dveřích do sklepa. Nejspíš tam po ní zůstaly kapky krve. Do prdele. Měla by se vrátit a utřít je, ale ženiny ruce jsou tak suché a teplé. Žena voní po chlebu a je tady útulno.

„Nebolí to?“ zeptá se žena a zkoumá ránu, která se šklebí jako filé rozříznuté nožem.

„Ne,“ odpoví Svala. „Nemáte náhodou náplast?“

„Mělo by se to zašít,“ podotkne žena a začne šramotit v kuchyňské skřínce. Vráti se s alkoholem a obvazem. „Bude to štípat,“ dodá a postříká ránu tekutinou.

Svala neví, co znamená štípat, ale mlčí. Nechá se ošetřit náplastí a obvazem, i když je to nejspíš zbytečné. Je jí tady hezky. Už dlouho nejedla. Nejradši by šla spát.

„Bydlíš ve městě?“ zeptá se žena. „Měla bys zavolat domů.“

„To není třeba,“ řekne Svala.

„Nepovídej,“ řekne žena. „Čí ty jsi dcera?“

„Märty Hirakové,“ odpoví Svala.

„Märty,“ zopakuje žena a zamíchá vařečkou v hrnci. „Märta sem jako malá často chodila. Nevím, co se s ní stalo pak. To je jedno. Je to už dávno,“ dodá a postaví před Svalu talíř polévky. Do očí se jí nepodívá.

Potom si obě napichují na vidličku kousky sýra a namáčejí ho do kávy, aby změkkl.

„Vy tady bydlíte?“ zeptá se Svala.

„Ano,“ řekne žena. „Dokonce jsem se tady i narodila.“

„Máte moc útulnou kuchyň,“ řekne Svala a zívne.

„Lehni si na chvíli na gauč,“ nabídne jí žena a Svala neodmítne. Ani si nevšimne, že ji žena přikryje plédem. Ani když někomu zavolá a někdo později zaklepe na dveře.

Probudí ji až hlasy. Ta žena, Marianne, a nějaká další žena sedí v křesle a na stolku před nimi leží papíry a brýle na čtení.

„Ale Marianne, přece tě nemůžou nutit,“ prohlásí mladší žena, která se zřejmě jmenuje Anna-Maja.

„Páni můžou daleko víc, než vůbec tušíš,“ odvětví Marianne.

„Ano, ale přece ne všechno. Když jim to dát nechceš, tak holt nechceš.“

„Budu tady žít až do své smrti,“ řekne Marianne. „Jestli můj pozemek chtějí získat dřív, budou mě muset zastřelit.“